

изново отстъпено сега на Бориса). Намѣстницѣтъ са наричали *господари*, или, ако сж были отъ царската фамилія, *кнезове*. Сѣко господарство или княжество са дѣляло на *уреды* или *окръжы*, които сж са управляли отъ *Уредници* или *Исправници*.

Въ България тогазъ имало общъ единъ непремѣняемъ Сѣвѣтъ (Сенатъ), съставенъ отъ велможы, наречены *болѣрицы*, които Византійцѣтъ наричали *Boilades ab intus* — *вътрѣшны* или *статскы Бояры*, защото тѣ управляли вътрѣшнытъ работы. Войскытъ са управляли отъ *войводи*, които най-много трѣбало да пазѣтъ границитъ; за туй тѣ са намѣрвали съ войскытъ си близо до тѣхъ, и кога са случало бой, трѣбало да ги бранижтъ, доро и тѣ най-напредъ нападали на предѣлытъ непріятелскы. Тѣй едни сж са намѣрвали около устьето на Дунава, а други на долу по предѣлытъ на Имперіята, ёще въ Хърватско и Паннонія срѣщо предѣлытъ на Франкытъ. А войводытъ были начелници на укрѣпёнытъ градове и на твърдинитѣ, каквыто сж имали доста; тѣй, погранична българска твърдина срѣщо Моравія былъ градътъ Будинъ, който послѣ станжлъ столицина на Унгарія. Тѣзи воеводы са наричали у Византійцѣтъ *Boilades ab extus* — *вънкашны воеводы* (Vid. Stieler II. 604).

Преобразованіето на господарството было е главното вниманіе и попеченіе на Бериса (873), който, за да са предаде сѣвѣмъ на вътрѣшнытъ си държавны работы, гледаше да подкрѣпи мира и съгласіето съ другытъ царщины.

Ёще въ 867 год. са промѣни Византійското правителство, Василій, родомъ Българинъ изъ Македонія (единъ отъ онѣзи които въ царуванъето на Владимира I, зехж дозволѣніе да са върнжтъ изъ Влашко у тѣхъ си въ Македонія), възлазя на престола на имперіята. Понеже Владиміръ былъ му сто-